

Η ΩΡΑΙΑ ΧΡΥΣΑΛΙΣ

Εν τῷ μέσῳ εὐώδους ἀνθῶνος περικυκλούμενος ἀπὸ τὰ ὠραίο-
τερα βόδια τῆς ἐποχῆς, ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἄνθη τῆς ἀνοίξεως ἰ
Τὰ ἄδολα μῦρά των εὐφροσύνης τὴν ψυχὴν μου πληροῦσιν, ὡς τῶ
διαυγές ὕδωρ τῆς ἐρήμου κατευραίνει τὴν καρδίαν ἀπηλπισμένου
ὀδοιπόρου. Τὰ ποικίλα ἔσματα τῶν πτηνῶν τέρπουσιν τὰς ἀκοὰς
ἡμῶν· ἡ λεπτὴ ἄμμος ἡ καλύπτουσα τοὺς δρομίσκους τοῦ ἀνθῶ-
νος καὶ τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν ποικιλόχροα χόρτα μοῦ ἡδύνουν τὴν
ὄρασιν· οἱ μικροὶ βύακες οἱ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις διακλα-
δούμενοι, καὶ ὁ ὑπ' αὐτῶν παραγόμενος ψιθυρισμὸς, μοὶ προξενοῦν
θέλητρα μετὰ κατανύξεως, τὰ ὑπερήφανα δένδρα, ὧν ἡ κορυφὴ
νομίζεις ὅτι θὰ ἐγγίση τὸν οὐρανὸν, προσθέτουσιν ἐν τῇ φαντασίᾳ
μου ἐν ἔτι λαμπρὸν θέαμα. . . Αὕτη ἡ εἰκὼν τοῦ τερπνοῦ ἐκεί-
νου ἀνθῶνος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου συνέλαβον τὴν χρυσαλίδα, ἦν τό-
σον περιπαθῶς ἠγάπησα! Ἄλλὰ τίς ἡ εἰκὼν τῆς **Ὠραίας**
Χρυσαλίδος;

Ὁ Μάιος προσήγγιζεν εἰς τὸ τέλος του, ὅτε ἡμέραν τινα
εὐδίαν καὶ μοσχοβόλον, ἀπεφάσισα νὰ κάμω μικρὸν περίπατον
ἐν τῇ ἐξοχῇ. Κάμπυλα μικρὰν ὁδὸν κεκαλυμμένην ἀπὸ βαθύσκια
δένδρα ἐπαύλειώς τινος ἐξοχικῆς, εἰσῆλθον ἐν ὁδῷ ἦττον πληκτι-
κῇ ἔνεκα τῶν ἐκλιπόντων δένδρων, καὶ ἐκεῖ ἐν ὅλῃ μου τῇ ἀνέσει
ἐθαύμαζον τὰ ἐρατεινὰ κάλλη τῆς ἀνοίξεως! Φεῦ! πόσον ἡρέμα
ἤθελον ἀπολαύσει τούτων, ἐὰν μὴ τυχαίως δὲν διέβαινον ἔμπροσθέν
μου ὠραία τις χρυσαλίς. Ἡ χρυσαλίς αὕτη πλήρης χρωμάτων,
πλήρης ζωῆς, φαιδρὰ, πετώσα ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος μετὰ μοναδικῆς

ταχύτητος, μειδιῶσα εἰς αὐτὰ, ὡς ἡ φιλόστοργος μήτηρ μειδιᾷ πρὸς τὰ τέκνα της, προῤῥένησε μύχιον παλμὸν ἐν τῇ καρδίᾳ μου ὅν μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθην μετ' ὀλίγον νὰ καταστειλῶ.

Ἄνευ τῆς ἐλαχίστης σκέψεως παρασυρόμενος ἐκ τῆς τυφλῆς συμπαθείας ἦν πρὸς αὐτὴν ἔλαβον, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ τρέχω κατόπιν της, προσπαθῶν, εἰ δυνατὸν, νὰ τὴν συλλάβω. Μάταιος ἀγών! ἦτο ταχύτερα ἐμοῦ καὶ συνάμα ὀξυνοστέρα. . . ἀλλ' αἴφνης ἀνεπίστως σταματᾷ τὴν ταχεῖάν της πτῆσιν, στρέφει τὸ ἐρκατεῖόν της σῶμα πρὸς ἐμὲ, ὥσει ἤθελε νὰ ἴδῃ ἐάνπαρηκολούθουν αὐτὴν. Μετὰ χαρᾶς ἀφάτου εἰσέρχεται εἰς ἀνθῶνα μαγευτικόν, ἔνθα ἦσαν τὰ ὠραιότερα ἄνθη τῆς φύσεως. Ἐκεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλλούσης φυσικῆς καλλονῆς, τὴν εἶδον νὰ ἐπισκέπτητε ὅλα τὰ ἄνθη καὶ ἀνθήλια μὲ τὸ γαμβύλον εἰς τὰ χεῖλη, καὶ ἡ ἐπιθυμία ἦν ἐξ ἀρχῆς ἔλαβον νὰ τὴν συλλάβω ἔφθασεν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν· εἰσέρχομαι, ἀθορύβως προσπαθῶ ὅσον τὸ δυνατόν νὰ κρυφθῶ καλλίτερον μήπως μὲ ἴδῃ καὶ πετάξῃ, καὶ τότε. . . τετέλεσται τὸ ὄνειρόν μου ἐσθέσθη, αἱ ἐλπίδες μου ἐψεύσθησαν. Ἄλλ' ἰδοῦ! ἐκάθησε. . . ποῦ; εἰς τὸ ὠραιότερον ῥόδον· διατί; διότι ἔχει τὸ αὐτὸ χρῶμα, τὴν αὐτὴν ἐπιβάλλουσαν ὠραιότητα καὶ τὸ ἴδιον μεγαλεῖον. Πλησιάζω, ἡ χεὶρ μου τείνει νὰ τὴν συλλάβῃ ὡσαύτως, τὸ δὲ πρόσωπόν μου ἐρυθριᾷ ἐκ φόβου μὴ δὲν ἀπολάσω τοῦ ποθουμένου! Ἡ λεπτὴ ἄμμος ὡς καὶ οἱ σμικροὶ χάλικες ἔτριζον ὑπὸ τοὺς πόδας μου καὶ ἐφοδύμην μήπως ὁ θόρυβος τὴν ἐξεγείρῃ ἐκ τοῦ ληθάργου εἰς ὃν εἶχε παραδοθῆ πρὸς στιγμὴν ὅπως γευθῆ τῆς φύσεως τὴν σιωπὴν. Μόλις πλησιάζω βήματά τινα καὶ εὐθὺς πετᾷ περιδεῆς καὶ κἀθηται μετὰ πολυειδεῖς περιστροφὰς ἐπὶ ἐνὸς μεγαλοπρεποῦ κρίνου.

Οἷα ὀδύνη ἀνεκλάλητος! νὰ προσπαθῆς νὰ συλλάβῃς μίαν ψυχὴν, καὶ νὰ σοῦ διαφεύγῃ ὡς ὁ ταχὺς χρόνος τῆς ζωῆς: μίαν ψυχὴν ἥτις ἐνῶ εἰς τοὺς ὀρθαλμοὺς φαίνεται μικρὰ καὶ ἀδύνατος, εἶνε ὅμως μεγάλη καὶ ἰσχυρά. Ὅποιαν βιάσανον δοκιμάζει τις εἰς τὴν σύλληψιν καλῆς ψυχῆς. . . ὅσον μᾶλλον κοπιᾷζει, τόσον ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ κορυφοῦται. Τίς δὲν ἀγαπᾷ τὸ ὠραῖον, καὶ τίς δὲν σκιρτᾷ μετὰ κατανύξεως εἰς τὰ θέληγτρα αὐτοῦ; πάντες, μὴ-

δενός τιθεμένου εἰς ἀποστρατείαν καὶ αὐτοῦ τοῦ γέροντος; ἀκόμη.
 Λοιπὸν σφάλλουσιν οἱ λέγοντες, ματαιώτης: ὁ πολὺκλαυστος Πα-
 παρηγόπουλος λέγει!

Μὴ διώκωμεν ματαιῶς τὴν ποικίλην χρυσαλίδα
 ἥτις περιέπταμένη προκαλεῖ τὸν στεναγμὸν
 Ἄς ἀφήτωμεν νὰ χαίρῃ τὴν ἐκφεύγουσαν ἐλπίδα
 ἄνθη δρέπουσι τὸ ἔαρ, καὶ ἐλπίζει ὁ χειμὼν.

Ἄπαυδήσασα ἴσως νὰ πετᾷ ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος, εἶτε σκε-
 φθεῖσκα ὅτι οὕτως ἢ ἄλλως, δὲν θὰ διέφευγε τῶν χειρῶν μου, ἐκά-
 θησεν ἐπὶ ἐνὸς raseda περιμένουσα τὸ ἀποθησόμενον. Σείεται
 ἤδη σιγά, σιγά ὡς ἡ τῆς πρωΐας πνέουσα αὖρα σείει τὰ φύλλα
 τῶν δένδρων· πλησιάζω αὐτὴν καὶ πρὶν ἔτι τὴν συλλάβω ἐρει-
 δόμενος ἐπὶ ἐνὸς δένδρου μὲ πρόσωπον πορφυροῦν ἕνεκα τοῦ ἡλίου
 καὶ ἀπηυδισμένος ἐκ τῆς ὀδύνης ἦν μοὶ ἐπροξένησεν αὕτη, ἀνε-
 φώνησα:

« Ἐλθέ ἐρασμία καὶ χριτόβρυτος ψυχὴ νὰ ἴδῃς ἐν τῇ καρδίᾳ
 μου ὅποιαν ἀρίστην ἐντύπωσιν ἐπροξένησες κατὰ πρώτην φοράν, καὶ
 πῶς ἐσκιαγραφήθη ἐν αὐτῇ μὲ τὰ ὑπάρχοντα ζωηρότερα χρώματα·
 καὶ πῶς προσέτι πάλλεις ἀναλογιζομένη ὅτι ἡδύνη σο νὰ πετά-
 ξης χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ παρατηρήτης τὰ ὠραῖά σου χρώμα-
 τα ἐξ ὧν ἡ πρόνοια τοῦ παναγίου Θεοῦ ἠθέλησε νὰ σὲ προικίσῃ
 ἐλθέ. . . διατί φεύγεις; φοβεῖται μήπως σὲ κακοποιήσω; ὦ! δὲν
 εἶμι τόσον κακὸς σοὶ τὴ δυνάμει· θέλω νὰ σὲ συλλάβω νὰ σὲ ἰδῶ
 καὶ μετὰ ταῦτα. . . ἄπελθε ἄπελθε ὠραῖε ὀδυπόρε τοῦ βίου μου·
 ἀλλὰ θὰ εἶπη; Διατί ἐζήτητες; νὰ συλλάβῃς; ἐμὲ ἐνῶ ὑπάρχουν τόσαι
 ἄλλαι μᾶλλον ἀρεσταὶ ἐμοῦ; τί τὸ ὠραῖον εὖρες ἐν ἐμοί; ὦ βέβαια,
 καλὴ χρυσαλὶς, βέβαια ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι ἀλλ' ἐνώπιόν σου
 πᾶσα κύπτει. » Ἐν ἔτι βῆμα καὶ εἶτα ἔχω εἰς χεῖρας μου τὴν
 Χρυσαλίδα ἦν τόσον διακαῶς ἐπόθησα. Οἱ ἀγῶνες μου νῦν ἐτε-
 λείωσκαν. Κρατῶ, αὐτὴν! πόσον εἶναι ὠραία, πόσον εἶναι θελξι-
 κάρδιος, μάτην προσπαθεῖ νὰ δραπετεύσῃ, εἶνε ὑπὸ τὸ αὐστηρὸν
 βλέμμα ἀγρόπνου φρουροῦ καὶ μάλιστα αὐστηροῦ φίλου.

Ἦ! ἔπρεπε νὰ ἐτύγχανες ἐκεῖ, φίλε ἀναγνώστα, ἵνα ἴδῃς.

ὅτι ἀκουσίως ἤθελες αἰσθανθῆ μεγάλην τέρψιν εἰς τὸ νὰ τὴν θεω-
ρῆς μόνον, ἀλλ' ὁ μηδὲν ἰδὼν οὐδένα πόθον ἔχει, ὁ ἀποκτήσας
μόνον ζημιούται ἀληθῶς... καὶ ἐγὼ τοσαῦτα ἀπώλεσα» εἶπεν
ὁ ἔξοχος· περιηγητῆς Ἀραγῶ.

Πάτρις: Ἀπρίλιος 1883

Κ. Δ. ΚΑΠΡΑΛΟΣ.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

*Δὲν εἶναι εὐπρεπὲς ὁ προσκαλούμενος εἰς δεῖπνον νὰ παρο-
σιασθῆ πρὸ τῆς τεταγμένης ὥρας· διότι ἐνδέχεται ἢ νὰ φέρῃ
πρόσκομμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκίας, ἢ νὰ μὴν ἔχη εἰς συ-
τασιαστροφὴν αὐτοῦ, εἰμὴ τὰ ἔπιπλα τῆς αἰθούσης ἐν ἧ εὐρίσκε-
ται. Ἀλλ' ἂν δὲν ἦναι εὐπρεπὲς νὰ ὑπάρῃ ἐνωρίς, δὲν πρέ-
πει ὡσαύτως νὰ βραδύνη καὶ νὰ ρουίζη ἄξιον νὰ προσμένῃται
ὑπὸ τῶν ἄλλων. Τοῦτο εἶναι συγκεχωρημένον εἰς κυρίαί, οὐ-
δέποτε ὅμως εἰς κύριον, ἐκτός ἂν ἦναι λειτουργὸς ἐψηλῶν
δημοσίων ἔργων, ὅστις νὰ μὴν δύνηται νὰ διαθέσῃ πάντοτε
ἐλευθέρως τὸν καιρὸν αὐτοῦ.*

«MARRONS AU CAMEL»

«ΚΑΣΤΑΝΑ ΣΑΚΧΑΡΩΤΑ»

*Λάβετε ὠραῖα κάστανα, ἀφαιρέσατε τὸ πρῶτον ἐξώφλοιον,
καὶ ἀφοῦ ψηθῶσιν εἰς τὸ ὕδωρ, ἀφαιρέσατε τὸ δεύτερον ἐξώ-
φλοιον καὶ σπογγίσατε ταῦτα μὲ χειρόμακτρον. Λάβετε 133
γράμμα σακχάρους διὰ δώδεκα κάστανα· ἐψήσατε τὴν σάκχα-
ριν εἰς μικρὰν χύτραν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ συνδεθῆ πολὺ μὲ χρῶ-
μα διαγρῆς, τὴν ὁποίαν διυτηρεῖτε εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν τῆς
θερμότητος ἐπὶ τέφρας θερμῆς, ἢ πρὸς τὴν γωνίαν τῆς ἐστίας.
ψήψατε τὰ κάστανα ἐν πρὸς ἐν, καὶ ἀνατρέψατε ταῦτα μὲ περό-
νην. Ὅταν ἀποσβῆτε ταῦτα, ἐκβάλτε διὰ βελόνης εἰς γάμμα
κατάλληλον διὰ ν' ἀποσταχθῶσι καὶ ξηρανθῶσιν.*